

Балада про покликання

Микола Луків

Капітанові сорок років,
Розумієте — сорок років.
Це немало вже — сорок років,
Та яких іще сорок літ!
Океани його гойдали,
Білі чайки над ним кричали,
Його знали порти й причали
Всіх морів і усіх країн.
І він тихо ступає трапом,
Наквапливо ступає трапом.
З-під кашкета із жовтим крабом
Перший сніг, ранній сніг сивин.
Капітана вітають друзі,
Як ведеться, вітають друзі,
В ресторані, в приморській смузі
П'є він з ними кубинський ром.
А за вікнами — даль простора,
Синій вечір і Кримські гори,
Й сонце в хмару сіда над морем,
Провістивши на завтра шторм.

Капітану шторми обридли, —
А кому вони не обридли?
Капітану шторми обридли,
Капітан поважає штиль.
І, схиливши чоло в долоні,
Похиливши чоло в долоні,
Він вдихає вітри солоні
І вслухається в плескіт хвиль.
...Так, сьогодні у нього свято,
Ну, звичайно, сьогодні свято,
І він радий, що в нього свято
Тут, на березі, на землі.
Капітан пригощає друзів,
Щедро так пригощає друзів,
Проголошує тост
За друзів

І за всі, що в морях

Кораблі.

А коли маяки засвітять,

Коли в ніч маяки засвітять,

Капітан скине чорний кітель

На квартирі, де рік не був,

І дістане з шухляди фото,

Обережно дістане фото,

Покладе перед себе фото,

Ще й погладить цупкий папір.

Ех, літа!

Русокоса жінка,

Молода і вродлива жінка,

Недосяжно далека жінка

Усміхається перед ним.

Біля неї в матросці хлопчик,

Миловидний чорнявий хлопчик,

Біля неї в матросці хлопчик,

Капітан тихо шепче:

"Син".

Він привіз йому подарунки,

Ось — привіз йому подарунки,

Він привіз йому подарунки —

Сувеніри зі ста країн.

Їм, напевно, зрадів би хлопчик,

Неодмінно зрадів би хлопчик,

Ну, звичайно, зрадів би хлопчик, —

Тільки де тепер його син?

Капітан обертає фото,

Ніжно так обертає фото,

Капітан обертає фото,

На звороті чита рядки:

"Як не вернешся з моря —

Ждатиму,

Як не вернешся з неба —

Ждатиму,

Як не прийдеш з дороги —

Ждатиму..." —

Не діждалась,

Пішла-таки.

І хоч міг він її спинити,
Розумієте, міг спинити,
Жінці треба когось любити,
Море кинь — і вона твоя.
Та коли залишає жінка —
Це болить,
Залишає жінка.
А коли залишаєш море,
То на дідька такий моряк!
А йому ж уже сорок років,
Розумієте, сорок років.
Він встає, мовчазний, високий,
Довго дивиться на маяк.
Деся за вікнами б'ються хвилі,
Мають крилами чайки білі,
І дарма, що уже він сивий,
А без моря йому — ніяк.